

NA SLOVINSKÉ SÁVĚ
BOHINJICE S DCERAMI
VENDULKOU
A MADLENKOU
A KAJAKEM THAYA
V LÉTĚ 2019. / F: ZUZKA
JURAČKOVÁ

Nafu-kajakářova ONTOGENEZE

PŘIPRAVIL: PETR JAN JURAČKA

Kdo ví, kdy se to v člověku tak nějak rozhodne, že bude k něčemu dycinky tihnout. Zkrátka mít „to“ rád. Určitě už někdy v dětství, ale ten konkrétní moment, ten se asi povede jen málokdy přesně odchytit. Tak jako tak, u mě to muselo nastat mnohem dříve, než mi bylo nějakých sedm let. To už jsem domů nosil žáby z potoka, v akváriu na stole žili čolci, brouci potápníci, vodoměrky a všelijaká vodní havěť. Tou dobou už u nás doma nikdo nepochyboval, že jednou vystuduju hydrobiologii.

Stal se ze mě pan doktor přírodních věd přes život ve vodě na Přírodovědecké fakultě Univerzity Karlovy, kde dodnes působím. Jenomže,

tenhle poněkud akademičtější přístup k vodě mě tak nějak nikdy nestačil. Voda v sobě pro mě nesla takové to kouzlo. Něco jako, když se vám líbí nějaká holka nebo film a vy nevíte proč. Voda byla pro mě zkrátka dycinky sexy a vždycky jsem toužil po jejím doteku víc, než jen zanořením planktonní sítě anebo chladičového vkročení do tůně či řeky v holinkách.

Potok Ředička zvaný „Sračák“, kde jsem lovil všelijaké „žbrábrdelníky“ do akvárek v pokojíčku, nebyl ale jediným vodním

nezajímavá a z toho hydrobiologického je na tom kdysi rekreační rybník ještě hůř. V dobách, kdy mi ale bylo kolem čtyř let, nebyla voda v rybníce ještě tak strašná, jako je tomu dnes, a s trochou odvahy se v něm dalo i plavat. Byla to doba, kdy se sem sjížděli lidé z širšího okolí na pivko a koupačku, tu a tam sem zabloudil nějaký Holanďan s karavanem. A taky sem z nedalekých Pardubic začal na silné motorce dojíždět můj děda František, který na naší skromnou chatičku na Hlubáku dovezl

první nafukovací kajak mého života.

Pominu-li fakt, že mě

VODA V SOBĚ PRO MĚ NESLA TAKOVÉ TO KOUZLO. NĚCO JAKO, KDYŽ SE VÁM LÍBÍ NĚJAKÁ HOLKA NEBO FILM A VY NEVÍTE PROČ.

tělesem, které v dětství formovalo moji touhu po vodě. Zhruba tři kilometry od našeho domu se totiž nachází rybník Hluboký, řečený „Hlubák“. Z vodáckého hlediska je to lokalita naprosto

z něj jednou strýc Milan omylem vyklopil, aby mě po zhruba dvou minutách našel táta sedět na dně a koukat na kapry kolem, zážitky s kajakem byly pro mě patrně oněmi silnými životními momenty, které

VLEVO: RUSKÉ LEDOVCOVÉ JEZERO FROLICHA, ZHRUBA OSM KILOMETRŮ VEDLE BAJKALU. VELMI DLOUHO TO PRO NÁS VŠECHNY BYLO NEJODLEHLEJŠÍ MÍSTO, KDE JSME SE KDY VYSYTLI. ROK 2010. VPRAVO: NA ŘECE CHRUDIMCE V NEPŘÍLŠ VHDNÝ VODÁCKÝ MOMENT. ROK 2017. / F: VOJTA KOSOBUĐ

mi daly do vínku chuť pádlovat a bejt mokrej. Když to tehdy táta viděl, jak jsem z toho plavidla hotovej, k šestým narozeninám mi koupil jeden z nejlepších dárků mého života. Můj vlastní nafukovací člun Barum! Co jsme se v něm na Hlubáku najezdili! Dokonce jsem v něm doma dobře půl roku spal, dokud jsem se do něj pohodlně vešel a nemusel se potupně vrátit do postele. Člun pak představoval mojí hlavní představu o vodáctví po celou střední školu a mimochodem, slouží u nás na chatičce dodnes.

Na škole vysoké jsem pak poprvé vyplul na Vltavu, a to v rámci tělocviku. Jenomže to byly kanoe a i když nás jízda na nich dycinky bavila, byly to zkrátka pořád „jen“ kanoe. Když jsem konečně zdárně ukončil první rok doktorského studia hydrobiologie, odjel jsem Transsibiřskou magistrálou společně s třemi kamarády na nejhlubší jezero planety. Na Bajkal. Tehdy třítydenní dobrodružství na dvou nafukovacích lodích znamenalo pro nás všechny velkou změnu a bylo patrně pro všechny takovým tím druhým iniciačním zážitkem.

Vzbudilo to v nás touhu po cestování na vlastní pěst, daleko od civilizace, bez předem jasného plánu a s nádechem neznáma. Ledová voda nás děsila zejména v okamžicích třímetrových vln, které jsme potkali dobrého půl-kilometru od břehu. Jednu z lodí jsme dokonce odnesli

AUTOR ČLÁNKU NA RYBNÍKU HLUBOKÝ, PÁR KILOMETRŮ OD DOMOVA. ROK 1989. / F: FRANTIŠEK JURAČKA

sice trochu pokazilo, ale zážitek nikoliv. Bylo to krásné! Svůj zelený kajak jsem vzal i do vln Středozemního moře, splul jsem na něm ve dvou po sobě jdoucích zimách Orlici, a to pokaždé na Valentýna. Jo, je jasný, že plout v otevřené lodi nebyl

na zádech – na osm kilometrů vzdálené ledovcové jezero Frolicha, které jsme projezdili křížem krážem během dvou nádherných dnů sibiřského babího léta.

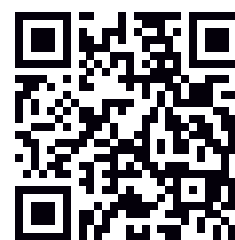
Přestože v dalších letech byl mým jediným vodáckým zážitkem katamarán, který jsme si o dva roky později postavili ze dvou plechových pramic na jezeře Amitsorsuaq v Grónsku, někde v koutku dušičky tam pořád čekal kajakový permoník na svůj velký moment. A ten skutečně nastal, před Vánoci roku 2015, kdy po těch internetech kolovala velká sleva na kajak Gumotex Twist. Ani jsem si jej nestihl prohlédnout na displeji mobilu, a už byl na cestě ke mně. Ještě nikdy v životě jsem si nekoupil nic tak rychle. Sbalitelný do většího batohu, lehký zelený kajak, do kterého se buď vejdu já sám, anebo můžu přibrat obě děti, což jsem koneckonců udělal od té doby několikrát.

Můj vánoční samodárek dorazil těsně před Štědrým dnem a já se nemohl dočkat, až vypluju. Tak moc jsem se těšil, až jsem zblbnul partu kamarádů, aby se mnou vyjeli na vodu hned o svátcích. To, že byla řeka Chrudimka zcela zamrzlá, nám plavbu

sice trochu pokazilo, ale zážitek nikoliv. Bylo to krásné! Svůj zelený kajak jsem vzal i do vln Středozemního moře, splul jsem na něm ve dvou po sobě jdoucích zimách Orlici, a to pokaždé na Valentýna. Jo, je jasný, že plout v otevřené lodi nebyl

v únorové zimě žádný med. Ať člověk dělá, co dělá, během chvilky je samozřejmě mokrej, ale na druhou stranu, není to nic, s čím by se nedalo srovnat. Relativně nesmáčivé oblečení jsem si ještě pojistil merinem hned na kůži a docela to šlo. Nejhorší byly samozřejmě momenty, kdy jsme museli několikrát z lodi vystoupit na led, po něm loď táhnout a pak zase hurá do vody. Anebo když byla potřeba vylézt z hlubokého koryta řeky nahoru, kde foukal mrazivý vítr a vžírál se mi do morku kostí skrz mokré oblečení.

Naše největší společné dobrodružství však zaklepalo na dveře v okamžik, kdy jsem dostal povolení k natáčení mého vlastního pořadu v rámci Víkendu na Nově, Petrova Divočina, v srdci Moravského krasu. Při obhlídce naší největší jeskyně, tedy Amatérky, jsem se opovážlivě zeptal vedení CHKO, zda bych si s sebou příště do podzemí nemohl vzít svůj nafukovací kajak. Jakkoliv bláznivě se všem můj plán jevil, panovala shoda, že v podzemním toku řeky Punkvy nemohu kajakem ničemu ublížit, jen sám sobě. Když totiž zrovna Punkva teče, mele se to tam jak v bubnu pračky a horší vír já rozhodně neudělám. Jediné, co mi kladli na srdce, byla bezpečnost. Představa utonulého kameramana v Moravském krasu všechny zaměstnance ochrany přírody krapet děsila, ale slíbil jsem, že z té díry zase v pořádku vylezu. A tak jsem skutečně vyplul!

Je pravda, že úsek Punkvy, který jsem si dvakrát sjel, nebyl dlouhý. Hlavní pro náš celý tým byly filmové záběry, ne moje jízda. Ale bylo to nádherné! A dost možná, neopakovatelné. ▶

SLOVINSKÁ SÁVA BOHINJKA. TEPLOTA VODY ZHRUBA 12 °C, TEPLOTA VZDUCHU ZHRUBA 30 °C. NAFOUKNOUT LOŤ A HODIT JI NA VODU SE NÁM TADY NAKONEC DOCELA VYMSTILO. LÉTO 2019. / F: ZUZKA JURAČKOVÁ

Hlavní výhodou nafukovací lodi, jak jsem pochopil, není ani tak její stabilita, jako skladnost. A ta se pro mě, co by člověka neustále někam cestujícího, stala tou asi nejpodstatnější. Jednomístného Twista i Swinga jsme nejednou vezli vlakem na zádech, ale co třeba nová „trojčlovčí“ Thaya? Když jsem ji poprvé viděl nafouknutou, nevěřil jsem, že bych s ní mohl cestovat tak, jak jsem zvyklý. Ale dcerunky se nechaly slyšet, že by na menší povyražení na nové lodi se mnou vyrazily rády, pokud bude po cestě zmrzlina. Venku bylo hezky, pomalu končilo jaro, čtvrtá hodina odpolední a v hlavě se mi bleskurychle zrodil bláznivý plán. Ani ne za půl hodiny jsme já i obě moje holky už seděli v autobuse z Pardubic do

KDYŽ SE O PÁR DNÍ POZDĚJI NECHALA MÁ DRAHÁ ŽENA SLYŠET, ŽE BYCHOM MOHLI SJET SOČU, ZATAJIL SE MI DECH.

Sezemíc, kde mají nejen zmrzlinu, ale hlavně řeku Loučnou. Tedy, spíš takovej širší potůček, aby bylo jasno.

Vypluli jsme a za chvíli už pádlovali v Labi, do kterého se Loučná vlévá před Pardubicemi. Byli jsme rychlejší než šlapadla a cestu nám dokonce zkřížil slavný parník Arnošt z Pardubic, na iniciační zážitek mých dcer tak bylo

zaděláno! Poslední úsek cesty jsme už pluli proti proudu Chrudimky, kde jsme stihli poslední objednávku Na Rybárně – hranolky s kečupem! Když jsem se tak v červnu již za světla pouličních lamp vracel s dětmi s lodí na zádech

a s pádly v ručičkách, zatímco jsme zpívali kdoví proč koledy, věřil jsem, že holky budou vodačky, že to už je jasný. Samy dokonce vymyslely i splutí řeky Jizery na Zrcadlovou kozu s jejich bratranci, kdy nás na palubě bylo celkem pět. Bájo!

Asi tak o měsíc později jsme už balili do našeho milovaného Slovinska k Bohinjskému jezeru a mně bylo jasné, že Thayu nemůžu nechat doma. Našla čestné místo v kufříku naší oktávky a pak i před stanem na břehu jezera, po kterém s námi křižovala jako remorkér. Jinak poklidnou hladinu ledovcového jezera se mnou čeřila za úsvitu, uprostřed mlh a ještě dřív, než vstali lidi v kempu a postupně zaplnili hladinu na paddleboardech. Tou dobou jsme už i s holkama drandili, jen jsme za člun zapřáhli menší nafukovačku a hráli si na černé pasažéry. Když nás tam viděla kroužit moje žena, rozhodla se dát

V SIFONU ŘEKY PUNKVY V AMATÉRSKÉ JESKYNI PŘI PLÁNOVÁNÍ MÉHO PRVNÍHO SPLUTÍ PODZEMNÍ ŘEKY. ROK 2017.

PLOUT MEZI ISLANDSKÝMI KRÁMI... CO VÍC SI PŘÁT? KRY SE ALE NEUSTÁLE OTÁČEJÍ A POBYT MEZI NIMI JE DOST NEBEZPEČNÝ. ROK 2019.

LETNÍ ZATĚŽKÁVACÍ ZKOUŠKA NOVÉHO KAJAKU THAYA S OBĚMA DCERAMI A JEJICH BRATRANCI NA ŘECE JIZEŘE. PLULI JSME PŘEKVAPIVĚ RYCHLE A AČ JSME SE VŠELIJAK SNAŽILI, LOŤ JSME NEPŘEVŘHLI. LÉTO 2019. / F: MILOŠ LULAY (OBA SNÍMKY)

mi druhou vodáčkou šanci! Je to přeci jen deset let, co jsem ji vyklopil na každém druhém jezu na Vltavě a na každém prvním na Sázavě. Nyní uvěřila, že za ty roky pádlování mám v rukou třeba nějaké zkušenosti, a tak jsme vypluli všichni čtyři najednou. Sjeli jsme zprvu nejkratší slovinskou řeku Jezernici a volně přešli v nádhernou Savu Bohinjku. Děti nadšené, žena nadšená. Ale nejvíce nadšený jsem byl já. Dokázal jsem ztransformovat rodinu ve vodní živel!

Když se o pár dní později nechala má drahá žena slyšet, že bychom mohli sjet Soču, zatajil se mi dech. Bylo jasné, že

většina úseků Soči je pro nás naprosto nemyslitelná, ale dva úseky se mi najít povedlo. Jeden divočejší, který jak se později ukázalo, bych nesjel ani sám v singlu a s dobrou životní pojistkou, a pak druhý, o kterém průvodce píše, že tady už není o čem psát, že je to volej. Inu volej to byl. Dětem jsme po několika kilometrech sundali helmy, přeci jen toho odpoledne slunko peklo, až to nebylo hezké. Jen vestičky jsme je donutili si nechat. Teplota vzduchu byla hodně přes 30 °C, teplota vody hodně pod 15 °C. Loď se při kontaktu s vodou nehezky povyfoukla a já si začal vyčítat, že pumpu jsem

nechal v autě. Nevadí, to přeci dojedem! Pluli jsme ještě se stejně početnými kamarády, kteří se vezli na poněkud větší lodi Gumotex Ruby.

Už už se všechno tvářilo idylicky, až... stačil jeden pitomej kámen uprostřed peřejek. Špička naší přetížené lodi se do něj opřela, loď se prohnula a my nabírali desítky litrů vody každou sekundu, čímž jsem již na dobro ztratil šanci ovládat směr, kterým poplujeme. Ani jsem se nenadál a Zuzka, moje žena, i Vendulka, naše čtyřletá dcera, zmizely ve vlnách. Majda, dcera starší, se naštěstí udržela v lodi. Po několika sekundách ►

NEJHLUBŠÍ JEZERO SVĚTA, BAJKAL. SPLNĚNÝ SEN, KTERÝ SPUSTIL PŘÍVAL NOVÝCH A NOVÝCH DOBRODRUŽSTVÍ. ROK 2010.

KAMERAMAN ONDRA CHVILKU PO TĚ, CO JSEM RYCHLE ODPLUL KOMERČNÍ VÝPRAVĚ NA NAFUKOVACÍM ZODIAKU S MOTOROVÝM POHONEM: „TY VOLE, TY TURISTI TĚ MUSEJ MILOVAT. VYPLÁZLI DOBRĚ 50 DOLARŮ, ABY JE TU TÝPEK POVOZIL KOLEM KER A LEDOVCE, A PAK VIDĚJ TEBE, JAK SI TO TADY DÁVÁŠ V KAJAKU PŘÍMO MEZI KRAMA A ZADARA...“. ASI JO, BYLO TO SKVĚLÝ! JEZERO FJALLSÁRLÓN, ISLAND 2019.

se mi podařilo chytit Vendulku za vestu a vtáhnout do lodi. Zuzka musela plavat, tedy spíše se mlít, mezi kameny dobrých sto metrů, abychom ji potlučenou mohli opět naložit. Na mojí otázku, jestli se jí to dneska i přes menší udělání líbilo, jsem dostal odpověď jednoslovnou: „Debile!“ Je jasné, že bude trvat nejméně dalších deset let, než se mnou do lodi Zuzka znovu vlezle. Venda je malá, třeba na své trauma jednou zapomeno. Majda je velká, ta už si jej bude pamatovat. Pro mě je to však znamení, že si v příštích letech užiju spíše

hodně singlu a že budu mít ještě hodně o čem přemýšlet.

Dalo by se asi očekávat, že sražené sebevědomí budu nyní získávat zpět pomalu, a že si do lodi zase jen tak

poslední cestě na Island! Naložili jsme ji na střechu historické Škody 100, která mi ji na severský ostrov přivezla trajektem, abych mohl vyplout na mém doslova vysněném místě. Uprostřed ledovcové

laguny Fjallsárlón, mezi krami, přímo na dotyk s ledovcem!

Jasně, není vůbec dobrý nápad plout mezi mnoha-metrákovými krami, které se neustále otáčí, víří dno a třou se o sebe. Jenomže dobré nápady nejsou tak foto-

genické. A já si tady mezi vším ledem konečně uvědomil, že kajak bude patřit k mému životu patrně již napořád a že se letos konečně naučím toho eskymáka. A kdo ví, třeba „to“ ty naše holky nakonec chytne. ■

JASNĚ, NENÍ VŮBEC DOBRÝ NÁPAD PLOUT MEZI MNOHA-METRÁKOVÝMI KRAMI, KTERÉ SE NEUSTÁLE OTÁČÍ, VÍŘÍ DNO A TŘOU SE O SEBE. JENOMŽE DOBRÉ NÁPADY NEJSOU TAK FOTOGENICKÉ.

netroufnu. Zastávám ale názor, že by se všechna traumata měla překonávat za čerstva, a tak jsem Thayu nenechal doma ani při další příležitosti. Při naší

PETR JAN JURAČKA

Když si Petr zabalil fotografické vybavení do lodního vaku na své první dobrodružství mimo evropský kontinent, na Bajkal, rozhodně netušil, že se jeho vášně zvrhne nejen v povolání, ale také v životní posedlost. Jak jinak si vysvětlit, že se dobrovolně vypravil s přáteli pod stan na grónský ledovec, s dronem na K2 a Kilimandžáro i přesto, že dostal výškovou nemoc již ve třech tisících metrech v Lesothu, anebo že se po boku Srđcařů vypravil do Jihoafrické Republiky s vlastní českou drezínou na koleje, které již de facto přestaly existovat. Petr dokáže zvrátit i fádňi vodácký výlet v Čechách v holý boj o přežití a ještě o tom natočit film, stejně jako proměnit fádňi fotografování vědců ve focení aktů ve zhasnutém vánočním skleníku. Přestože si neumí ani rovně uříznout chleba, pro všechny jeho příběhy se stal postupně ambasadorem značek jako jsou Nikon či DJI, které jej podporují technikou ve snaze umožnit předání svědectví ze života člověka, který žije tři životy najednou, protože jeden mu nestačí. Svou práci má rád.

www.facebook.com/petrijanjuracka www.instagram.com/petrijanjuracka <http://petr.juracka.eu>

0 AUTOROVI